

שיר על השיחה

לקוטי שיחות חלק טו, שיחה לחודש טבת

מרת חנה גורארי', חב"ד טאמס ריווער

ראש חודש הוא יום מיוחד שבו שרים הלל,
את כל ימות החודש הוא כולל.
ראש חודש טבת יוצא כל שנה,
לקראת סוף חג החנוכה.
ולכן כל יום בטבת מתקשר,
למושג של נר בוער.

כשאת חודש טבת מזכירים,
מיד על ימים קרים ועצובים אנו חושבים,
התאריך הראשון הוא עשרה בטבת שבו צמים,
כי מסביב לירושלים נבוכדנצר שם חיילים.
והתאריך השני הוא כ"ד טבת שבו לאדמו"ר הזקן מתקשרים,
כי זהו היום שנשמתו עלתה למרומים.

בחורף הכל קפוא וקר.
וגם אור ה' לא גלוי ולא מואר.
ולכן במיוחד בזמן כזה כל מצווה,
כמו אוצר היא יקרה,
וה' כל כך נהנה.

בחורף על הגוף יותר שומרים,
עם בגדי חורף את הגוף מחממים.
מעילים לובשים, כובעים חובשים,
מגפיים על הרגליים, כפפות על הידיים.
מזה לעבודת ה' שלנו בזמן החורף אנו למדים,
שלזכך ולטהר את הגוף צריכים.

הרבי הרי"ץ סיפר סיפור מיוחד אודות הבעל שם טוב המפורסם,
שלא היה מספיק אור בבית מדרשו פעם,
לכן, הבעל שם טוב ביקש מתלמידיו להביא נטיפי קרח מהגג שמעליו,
ולהשתמש בהם כנרות והם אכן דלקו והפיצו אורות!

זה אפשרי, כך הבעל שם טוב הראה,
שקרר יכול להאיר בלילה את החשכה.
בלי לשנות את המציאות, הקרח נהי' מקור לאור,
כך בדיוק, גם הגוף הגשמי יכול להיות קדוש וטהור.

זה נשמע קשה להשיג כזו מטרה,
אבל האמת היא, שבמקור הגוף יותר נעלה מהנשמה.
לאור וחום שבא מעצמות של ה' הנשמה נמשכת,
לעומת הגוף של היהודי שעצמות בוחרת.
אבל רק בשיא החורף כשהאור מהנשמה מסתתר,
העצמות של הגוף יוצא ומתגבר.

יש שלשה חלקים כשכותבים חיבור,
ההקדמה, הגוף והסוף זה ברור.
הגוף זה החלק החשוב ביותר,
בו את העניין החדש המחבר מוסר.

כשתינוק נולד, לתוך הגוף נכנסת נשמה,
הנשמה זורחת כמו השמש שבקיץ מאירה.
אבל זה לא מספיק שהנשמה תאיר דרך הגוף הגשמי,
הגוף בעצמו צריך להפוך להיות רחני.

בעשרה בטבת התחיל החורבן,
זה חודש חשוך שבו הגוף נבחן.
אבל דווקא כשהזית כתית למאור,
בגוף אפשר לראות את האור.

נרות חנוכה מזכירים שלפחד לא צריכים,
ואת הכח להפוך את החושך לאור, מחנוכה מקבלים.
אפילו שבית המקדש נחרב, כל שנה להדליק את הנרות ממשיכים,
עד שהגוף נמשך רק לדברים רחניים.

מכל חלקי הגוף, הכי קר זה המח,
ולכן האדמו"ר הזקן גילה חסידות כדי שנלמד ונקבל את הכוח,
מתבוננים במוח עד שמרגישים את החום ואת האש,
ולהתחבר עם הקב"ה זה הרצון היחיד שלגוף יש!

בכ"ד טבת זהו יום ההסתלקות,
אבל למעשה בכל יום אנחנו חיים חסידות.
כי את העבודה שלו, האדמו"ר הזקן השלים,
ולשנות את המר לטוב, הוא נתן לנו את הכלים.
